

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 488/2017-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka a zo sudov Marianny Mochnáčovej a Milana Lalíka prerokoval prijatú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou Mgr. Tatianou Frištikovou, advokátska kancelária, Štúrova 27, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDACTED] na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 v časti jeho výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania **p o r u š e n é b o l i .**

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktorú j e Krajský súd v Košiciach p o v i n n ý vyplatiť jej na účet právnej zástupkyne Mgr. Tatiany Frištikovej, advokátska kancelária, Štúrova 27, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 488/2017-11 z 9. októbra 2017 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok zaručeného v čl. 20 ods. 1 ústavy a v čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že v exekučnom konaní vedenom Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 Er 5294/2014 sa sťažovateľka v postavení oprávnenej z exekúcie domáhala proti povinnej z exekúcie vymoženiu istiny v sume 56,67 € s príslušenstvom, a to na základe exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz okresného súdu sp. zn. 12 Ro 39/2011 z 15. februára 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 14. júla 2011. Okresný súd uznesením č. k. 20 Er 5294/2014-10 z 25. septembra 2014 s poukazom na v rozhodnom čase účinné ustanovenie § 61b ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorého *„Ak ide o splnenie povinnosti zaplatiť peňažnú pohľadávku a oprávnený podá návrh na vykonanie exekúcie viac ako tri roky od nadobudnutia vykonateľnosti exekučného titulu, nemožno vykonať exekúciu na vymoženie príslušenstva pohľadávky priznanej exekučným titulom“*, zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vymoženiu príslušenstva pohľadávky pozostávajúceho z úrokov z omeškania a náhrady súdneho poplatku.

3. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, ktoré odôvodnila tvrdením o neústavnosti predmetného ustanovenia § 61b ods. 3 Exekučného poriadku, pretože *„... nerešpektuje ústavne zaručené práva oprávneného vlastníť majetok a právo na pokojné užívanie majetku... ako ani právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces...“*, preto sa domáhala, aby *„... odvolací súd... napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že vo veci nemalo byť aplikované ust. § 61b Exekučného poriadku, nakoľko je nesúladne s priamo aplikovateľnými ustanoveniami Dohovoru, alebo aby konanie podľa vtedy platného a účinného § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. prerušil za účelom predloženia návrhu na začatie konania o súlade právneho predpisu podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR Ústavnému súdu SR“*.

4. Krajský súd uznesením sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a súčasne *„... návrh oprávneného na prerušenie konania bol zamietnutý“*.

5. Sťažovateľka svoje námietky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 kumulovala do dvoch okruhov; v prvom rade

do tvrdenia o arbitrárnosti tohto rozhodnutia z dôvodu ústavnej neudržateľnosti jeho odôvodnenia, a to podľa sťažovateľky „... v dôsledku ústavne neprípustnej aplikácie ust. § 61b ods. 3 Exekučného poriadku z dôvodu jeho nesúladu s ust. čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj s ust. čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru..., preto z dôvodu nesúladu zákonného ustanovenia s medzinárodnou zmluvou bolo povinnosťou krajského súdu vo veci priamo aplikovať ustanovenia Dohovoru a na ich základe rozhodnúť o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie aj v časti príslušenstva pohľadávky...“. Podľa sťažovateľky v danom prípade neobstojí ani zdôvodňujúca argumentácia zákonodarcu v súvislosti s prijatím dotknutého § 61b ods. 3 Exekučného poriadku, podľa ktorej jeho prijatím chcel zákonodarca predísť tomu, „... že exekučný titul bude slúžiť veriteľovi ako cenný papier, ktorý si nechá špekulatívne odležať pokiaľ v neprospech dlžníka narastú úroky a prípadne ďalšie sankcie a až tesne pred uplynutím premlčacej doby vyvolá exekúciu...“.

6. Podľa sťažovateľky predmetná právna úprava nielenže nereflektuje rozdiel medzi pohyblivým príslušenstvom pohľadávky (úroky, úroky z omeškania a poplatky z omeškania), ktoré plynutím času narastajú, a jej nepohyblivým príslušenstvom (náklady spojené s vymožením pohľadávky vrátane súdneho poplatku), ktoré je konštantné aj napriek plynutiu času, ale táto právna úprava podľa nej vôbec nezohľadňuje ani dôvody, kvôli ktorým veriteľ návrh na vykonanie exekúcie nepodal, „... napr. vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, momentálna nevyožiteľnosť pohľadávky pre nemajetnosť dlžníka, ale je založená na paušálnom závere, že dôvody podania návrhu na vykonanie exekúcie po stanovenej lehote na strane všetkých veriteľov majú vždy čisto špekulatívny charakter.“

Zákonodarca tak predmetnou právnou úpravou nezachoval spravodlivú rovnováhu medzi záujmami oprávneného veriteľa, ktorému bolo jeho právo v súdnom konaní právoplatne priznané a záujmami dlžníka, ktorý si svoje povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu s veriteľom riadne neplnil ani napriek tomu, že bol na ich plnenie zaviazaný vykonateľným súdnym rozhodnutím. Ak zákonodarca svojou normotvorbou bez legitímneho dôvodu zvýhodní právoplatne a vykonateľné potvrdeného dlžníka do tej miery, že veriteľ disponujúci súdnym rozhodnutím sa nemôže domôcť majetku, ktorého nadobudnutie na základe majetkovej pohľadávky dôvodne očakával, dochádza

k bezdôvodnému uprednostneniu záujmov subjektu nerešpektujúceho zákon a zároveň k neoprávnenému zásahu do veriteľovho práva vlastníť majetok...

Okrem toho, uvedená právna úprava porušuje princíp rovnosti veriteľov (oprávnených) pri poskytovaní súdnej ochrany v exekučnom konaní, pretože stanovuje rozdielny prístup k veriteľom, ktorí nadobudli právo za rovnakých podmienok a v rovnakom čase ako ostatní veritelia. Zatiaľ čo skupine veriteľov, ktorí sa vymoženia svojej pohľadávky domáhali po trojročnej lehote od vykonateľnosti exekučného titulu, avšak ešte pred nadobudnutím účinnosti novely, umožňuje viesť exekúciu v celom rozsahu pohľadávky plynúcej z exekučného titulu spolu s príslušenstvom, u skupiny veriteľov, ktorí exekúciu navrhli vykonať až po účinnosti novely, exekúciu na príslušenstvo pohľadávky vykonať neumožňuje, ich exekučný titul v časti príslušenstva nezakladá právomoc exekučných orgánov na jeho nútené vykonanie. Títo veritelia sú tak bez legitímneho dôvodu znevýhodnení oproti veriteľom, ktorí podali návrh na exekúciu ešte pred účinnosťou novely.

Navyše s ohľadom na prechodné ustanovenie § 243c ods. 1 Exekučného poriadku má táto právna úprava nepochybne neprípustné retroaktívne účinky, nakoľko sa vzťahuje na všetky exekúcie začaté po 31.5.2014, teda aj na tých veriteľov, ktorí získali vykonateľný exekučný titul ešte v čase, kedy táto právna úprava vôbec neexistovala pred prijatím zákona č. 106/2014 Z. z., čo je aj prípad sťažovateľa, ktorý sa tak s ohľadom na ust.110 ods. 1 Občianskeho zákonníka legitímne spoliehal na 10-ročnú premlčaciu dobu vo vzťahu k nárokom priznaným mu právoplatným súdnym rozhodnutím, vrátane príslušenstva pohľadávky.“.

7. Sťažovateľka namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu z dôvodu, že napriek jej odôvodnenej žiadosti o prerušenie exekučného konania z dôvodu iniciovania konania na ústavnom súde vo veci nesúladu ustanovenia § 61b ods. 3 Exekučného poriadku s ústavou krajský súd napádaným uznesením túto jej žiadosť bez náležitého odôvodnenia zamietol bez ďalšieho, poukazujúc na v rozhodnom čase účinné ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého „Ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť...“, a to aj napriek tomu, že „... v obdobnej právnej veci návrhu Okresného súdu Dunajská Streda (exekučného súdu) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy SR o súlade ust. § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 Exekučného poriadku

s čl. 1 ods. 1, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru, bol uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 6/2016 zo dňa 1.6.2016 tento návrh prijatý na ďalšie konanie, a to po prerušení exekučného konania exekučným súdom podľa čl. 144 ods. 2 Ústavy SR“.

8. V súvislosti s na ústavnom súde prebiehajúcim konaním sp. zn. PL. ÚS 6/2016 sťažovateľka navrhuje „... v záujme spravodlivého rozhodnutia v tejto veci vyčkať do konečného rozhodnutia Ústavného súdu SR v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 6/2016.

V opačnom prípade by totiž sťažovateľovi v prípade vyslovenia nesúladu ust. § 61b ods. 3 a § 243c ods. 1 Exekučného poriadku bolo v dôsledku existencie uznesenia krajského súdu č. k. 13 CoE/152/2016-24 zo dňa 22.12.2016 úplne znemožnené vymożenie jeho pohľadávky v exekučnom konaní na základe neprípustnej aplikácie zákonných ustanovení v rozpore s Ústavou SR a Dohovorom, čo by znamenalo diskrimináciu a znevýhodnenie sťažovateľa oproti ostatným veriteľom, ktorí takúto možnosť v dôsledku prípadného vyslovenia nesúladu týchto zákonných ustanovení získajú.“.

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE/152/2016-24 zo dňa 22.12.2016, p o r u š e n é boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 13 CoE/152/2016-24 zo dňa 22.12.2016 zrušuje a vec v r a c i a Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach je p o v i n n ý nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 312,34 EUR do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu k rukám jeho právnej zástupkyne.“

10. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci za krajský súd písomne vyjadril jeho predseda listom sp. zn. SprV/1006/2017 zo 6. novembra 2017 a k vhodnosti ústneho pojednania veci sa právna zástupkyňa sťažovateľky vyjadrila listom z 30. októbra 2017.

10.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení tiež uviedol:

„Právny názor odvolacieho súdu k návrhu oprávneného na prerušenie konania a k dôvodom zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia bol odvolacím súdom podrobne vyjadrený v písomnom vyhotovení vyššie uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje aj v súčasnosti.

Súhlasíme s tým, aby ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

10.2 Právna zástupkyňa sťažovateľky vo svojom vyjadrení k vhodnosti ústneho pojednávania uviedla, že „... súhlasí s rozhodnutím vo veci bez konania ústneho pojednávania s ohľadom na to, že od tohto konania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci“.

11. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základných práv a práv zaručených v ústave a dohovore.

II.

12. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Ústavný súd je v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mu umožňuje preskúmať aj napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov, avšak iba z hľadiska, či je alebo nie je v súlade s ústavno-procesnými zásadami upravenými v ústave. Inými slovami, skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 117/05, II. ÚS 127/07).

14. V súvislosti s nevyhovením návrhu sťažovateľky na prerušenie konania pre účely podania návrhu ústavnému súdu na konanie o súlade právnych predpisov krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

„Oprávnený ďalej navrhol prerušiť exekučné konanie za účelom podania návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky podľa § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. na konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa C. s. p. ide o dôvod prerušenia uvedený v § 162 ods. 1 písm. b) C. s. p.

Podľa § 162 ods. 1 písm. b) C. s. p., súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci došiel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania.

Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania.

V zmysle § 9a ods. 1 C.s.p. v exekučnom konaní sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje. Exekučný poriadok v § 36

ods. 5 však výslovne vylučuje možnosť prerušiť exekučné konanie - okrem zákonom stanovených prípadov (napr. čl. 11 ods. 5 ústavného zákona č. 227/2002 Z. z. o bezpečnosti štátu v čase vojny, vojnového stavu, výnimočného stavu a núdzového stavu, § 68d zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom a i.). Preto § 162 ods. 1 písm. b/ C. s. p. na exekučné konanie nemožno aplikovať, a teda z tohto dôvodu nemožno exekučné konanie prerušiť tak, ako to žiadal oprávnený (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. júla 2013, sp. zn. I. ÚS 218/2013).

Z tohto dôvodu odvolací súd návrh na prerušenie konania zamietol. “

15. Z citovaného vyplýva, že krajský súd svoje rozhodnutie nevyhovieť návrhu sťažovateľky na prerušenie exekučného konania pre účely podania návrhu ústavnému súdu na konanie o súlade právnych predpisov založil výlučne na striktnom znení § 36 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého:

„Ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať žalobu na obnovu exekučného konania.“

16. V súvislosti s uvedeným ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na znenie čl. 144 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom. Z uvedeného je zrejmé, že súd, resp. sudca je pri svojej rozhodovacej činnosti viazaný nielen zákonom, ale principiálne je v prvom rade viazaný predpisom vyššej právnej sily, ako je zákon, a to ústavou, ktorá v čl. 130 ods. 1 písm. d) v spojení s čl. 144 ods. 2 deleguje na súd aktívnu legitímáciu na podanie návrhu ústavnému súdu na začatie konania o súlade právneho predpisu, ktorý sa týka pred ním prejednávanej veci s ústavou, pričom túto ústavnú kompetenciu súdu nemožno negovať žiadnym imperatívom majúcim právnu silu zákona. Inými slovami, aj keby právny predpis s právnou silou zákona zakazoval konanie prerušiť, tento zákonný imperatív je prelomiteľný

ústavným oprávnením na jeho prerušenie z ústavodarcom akceptovaných a predvídateľných dôvodov.

17. Účelom zmocňovacích ustanovení v čl. 130 ods. 1 písm. d) v spojení s čl. 144 ods. 2 ústavy je umožniť súdu, aby na základe skúseností s aplikáciou všeobecne záväzného právneho predpisu v konkrétnom rozhodovacom kontexte namietol a zdôvodnil údajný nesúlad takéhoto predpisu s ústavou, a tým predišiel dvom ústavne neželateľným situáciám, a to (i) situácii, v ktorej súd o veci rozhodne podľa právneho predpisu, o súlade ktorého s ústavou má dôvodné pochybnosti, a (ii) situácii, v ktorej všeobecný súd na seba atrahuje právomoc rozhodnúť o súlade dotknutého právneho predpisu s ústavou napriek tomu, že takáto právomoc je v Slovenskej republike zverená výlučne ústavnému súdu.

18. Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že podľa v rozhodnom čase účinnej právnej úpravy Exekučného poriadku všeobecný súd mohol prerušiť exekučné konanie, ktoré sa pred ním viedlo, pre účely podania návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov, a to s ohľadom na čl. 144 ústavy. Ak by to tak nebolo, potom by mohol obyčajný zákon neupravením alebo vylúčením možnosti prerušenia konania neobmedzene zasahovať do výlučnej právomoci ústavného súdu, ktorú mu zveruje ústava. Ústavný súd už opakovane zdôraznil, že výklad, ako aj uplatňovanie zákonov súvisiacich s jeho rozhodovacou činnosťou sa musí uskutočňovať ústavne súladným spôsobom.

19. Tieto závery verifikuje skutočnosť, že ústavný súd riadiac sa uvedeným už uznesením sp. zn. PL. ÚS 6/2016 z 1. júna 2016 prijal po prerušení exekučného konania na ďalšie konanie návrh Okresného súdu Dunajská Streda na konanie o súlade § 61b ods. 3 Exekučného poriadku s ústavou, ktorého ústavnosť v tomto konaní spochybňuje aj sťažovateľka, a aj úmysel zákonodarcu, ktorý s účinnosťou od 1. apríla 2017 zákonnou novelou č. 2/2017 Z. z., ktorou sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „novela“), zrušil citované ustanovenie § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, na základe ktorého rozhodol krajský súd, a súčasne predmetná

novela zaviedla inštitút odkladu exekúcie, o ktorom rozhoduje súdny exekútor vydaním upovedomenia o odklade exekúcie, pričom dôvody odkladu exekúcie sú vymedzené taxatívne a podľa § 61h ods. 1 písm. i) Exekučného poriadku je takýmto dôvodom aj to, že „... súd podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania, pretože došiel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov...“. Z uvedeného je teda nepochybné, že zákonodarca s inštitútom prerušenia, resp. odkladu konania v intenciách ústavného imperatívu vyjadreného v čl. 144 ústavy, počítal aj v exekučnom konaní.

20. Vzhľadom na uvedené je ústavný súd toho názoru, že krajský súd o otázke prípustnosti prerušenia exekučného konania nerozhodol tak, aby jeho rozhodnutie poskytovalo v tejto časti rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností. Z uvedeného dôvodu ústavný súd došiel k záveru, že napádaným uznesením krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

21. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľke ústavný súd v nadväznosti na zistené porušenie jej základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru s ohľadom na pred ústavným súdom prebiehajúce konanie o súlade právnych predpisov pod sp. zn. PL. ÚS 6/2016, ktoré podľa jeho výsledku môže mať vplyv aj na potvrdzujúci druhý výrok uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016, ktorý z dôvodu tohto prebiehajúceho konania nemohol byť predmetom vecného skúmania ústavného súdu v tomto konaní, vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 rozhodol o zrušení uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 nielen v jeho prvom výroku, ale ako celku.

22. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jej právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich úhradu v sume 312,34 €.

23. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2017 je 147,33 € a hodnota režijného paušálu je 8,84 €.

24. S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľke nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2017 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 312,34 € vrátane režijného paušálu bez DPH (právna zástupkyňa sťažovateľky nepredložila osvedčenie platcu DPH, pozn.) tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

25. Keďže uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 488/2017-11 z 9. októbra 2017 bola sťažnosť sťažovateľky prijatá na ďalšie konanie proti celému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016, ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že z dôvodu prebiehajúceho konania o súlade právnych predpisov pod sp. zn. PL. ÚS 6/2016, nemohol v tomto konaní vecne preskúmať aj druhý výrok tohto uznesenia krajského súdu, na ktorý bude mať vplyv rozhodnutie ústavného súdu v označenej plenárnej veci, v časti sťažovateľkou označených práv vo vzťahu k druhému výroku uznesenia krajského súdu sp. zn. 13 CoE 152/2016 z 22. decembra 2016 sťažnosti nevyhoveli, tak ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2018

